

הוא קפיץ

הים נעש, הים זעף,
דיג ישב לו שם;
אל חכתו נשא עינו
קרמזג נח זומס.

(וולפגאנג פון גתה)

לים חשיכה יצאו תשעה דייגים, מכורז בלים בבאטל-דרס וסודרים עבים, חברי שים כובעי צמר, לנמל הדייגים בעכו העתיקה. הים היה שקט. הדייגים, חברי קבוצת יעד, הכינו את רשתותיהם התניעו בלי דיבורים רבים את סירת-המנוע יעד וקשרו אליה שתי סירות קטנות.

זאב וייספריץ (29), הצבונה בפי כל "יוסוף", נכנס לסירה הקטנה האחת, כש-כידו שתי מנורות-לכוס שועעות אור מסני וור. לשניה נכנס "ביפו" האיטלקי (19). שאר הדייגים נכנסו לסירת-המנוע, "אנית-הרגל" של הקבוצה.

מרקו נינו (42), גבר גבהיקומה ובריאי-בשר, מררין איטלקי לשיטות-דייג חדישות, אחו כבנה, וראש-הקבוצה ענד אלכריים סעדי (42) ישב על חרטום הסירה. עיני התכלת הקרות של הערבי בלשו את הים, בלוריתו הבלונית התנופפה ברות. סירת-המנוע הצתה במהירות את גלי הים הקלים, שתי הסירות נגררו אחריה. באחת מהן החזיק ביטו ברשת. בשניה משך יוסוף את הדגים בעזרת מנורות-הלכוס.

כעבור שעה קלה הגיעו למקום הדייג המיועד. "הלילה נוכה בשלל טוב", הפטיר אחד הדייגים, בשלשלו את העוגן באותו צוקס, 12 קילומטרים מן החוף, דרומית מערבית מעכו. גם ביפו ויוסוף שילשלו עוגי גים. עוצק המים הגיע ל-60 מטר. חבל ה-גרירה, שהפריע למלאכה, נותק.

גלים כגובה בית

הזמן זחל בעצלתיים. נינו חלם על אשתו ושתי בנותיו שנשארו באיטליה, מצץ את מקטרתו. יוסוף ישב בסירתו, כש-סיגריה דלוקה בפיו, הטה מדי פעם את אור הלכוס מצד אל צד. ביפו שר שיר-אהבה איטלקי.

לפתע השתנה הכל. רוח מזרחית, כחזק בלחיריגיל, החלה נושבת. הדייגים, וחתיקים מנוסים, לא נבהלו. לא חיתרו על ליל-עבודה בשל רוח קטנה. הם היו בטוחים שתעבור חיש מהר.

אך הרוח נהגה אחרת. הגלים הלכו וגברו. הרוח הפכה סערה. פתאום כבו האורות בסירי רתו של יוסוף. השמיים החשיכו. עננים כיסו את הכוכבים. מרחוק נראו אורות עכו וחיסה כפריסות שלום מעולם אחר.

לשוא ניסה יוסוף להדליק את מנורות הלכוס. אויר חזר למיכל-הדלק, הוציא אותו מכלל שימוש. כל כמה שניות שטף גל את

אשתו של הניצול, העומדת ליד בתה, לא ידעה כלל כי חיי בעלה בסכנה.

במדינה

מדיניות

כבר מאוחר מדי

במשך שש שנים ארוכות התנגדה ממשלת ישראל בעקשנות לכל ניסיון להגדיר בבירור את תנאי-השלום שלה, הסתפקה בהכרזות סתמיות שלא שיכנעו איש זולת עצמה. השיקול המסחרי: כל שנה העוברת מק-טינה את דרישות הפליטים הערביים לפי צוים.

היתה זאת טעות מרה, אופיינית לאגשים המחליפים את המעוף המדינאי כחשבון מס-חרי. היא גרמה לאיבוד מוחלט של היוזמה הישראלית בקלחת המדינית המרחבית. מחור-סר מטרות-שלום ברורות, הנותנות סיכויים למישהו, לא יכלה ישראל לרכוש שותפים במרחב. אולם שעה שהיא שמרה על סאי-סיביות מזוהרה, קפצו כל שאר הגורמים על מרכבת-השלום.

החודש הגיעה השעה המרה: ישראל נדר-חקה אל הקיר, גאלצה תחת לחץ המעצמות להציע מין הצעת-שלום משלה.

כגנב בלילה. היא לא היתה פומבית. כגנב בלילה הציע אותה משה שרת כסודי סודות לשר-החוץ האמריקאי ג'ון פוסטר דאלס, כאילו היתה מוסנית אל האמריקאים, במקום אל הערבים. תוכנה שודר מיד מראש כל הגנות ישראל הסכימה:

- לשלם פיצויים הגונים לפליטים (וכ-נראה להחזיר חלק סמלי מהם);
- לתת מעבר אבסטרטוריאלי למצרים לשטח הירדני, כגנב;
- לתת לירדנים נמל חופשי בחיפה.
- להכניס שינויים מתונים בגבולות ה-מדינה.

לו הציעה ישראל מרצונה החופשי ובידור מתה שלה את אותן התצעות לפני שש שנים, ולו הפכה אותן למרכז של התקפה מדינית ופסיכולוגית אדירה, יכלו אולי לשמש מנוף לכיבוש אחיזה בין ההמונים הערביים, וכ-עיקר בין הפליטים-אולם כשכא החרוד, עשו רושם עלוב-עוררו רק לעג בקרב הערבים. היה ברור שישראל נכנעת ללחץ זה, וכסופו של דבר היתה רק תוצאה אחת להצעתו של שרת: לתת לאנגלים ולאמרי-קאים פרסטיג'יה כמגיני הערבים בפני ישראל הרשעה.

קרן-המגן

הבטריות

אותה יד נעלמה ששירבכה את הפתק המסתורי מתחת לדלת ידעה, כנראה, כי רוב האנשים בעולמנו מתהלכים במצפון לא נקי, נכשלים כדרך-כלל בכמה עבירות טר-פוסייות לתנאי המין, המקום והזמן.

כשהפך יוסוף פוקס את פתק הגייר שמצא מתחת לסף-דלתו, בדירתו הרמת-גנית, ניסה לשוא למצוא בו חתימה. אולם לגבי פוקס, הגבר הקרח בגיל העמידה, לא היתה כל סיבה למועקות מצפון ולחששות. בפתק היה כתוב: "אם לא תשאיר לי מחר בתיבת הדואר שלך סכום של 100 לירות, אגלה לאשתך היכן אתה מבלה בלילות." ברם, ליוסף פוקס לא היתה אשה כלל, ואילו היה זה הפתק הראשון שקיבל בעילום-שם היה חודאי וזרקו לפה, אלא שבכוע לפני-כן הגיעו פתק אחר שאיים בכתב מרושל: "אם לא תשאיר לי מחר בתיבת-הדואר 100 לירות, אגלה למשרה את מעילותיך."

גם חטא קדמון ונפוץ זה לא יכול היה להטיל מורא על פוקס, מאחר שהיה בסך-הכל רוכל לדברי סדקית, לכן, החליט הפעם לתפוס את הנוכל ויהי-מה.

למחרת השאיר בתיבת-הדואר מעטפה מל-את ניירות, חיכה חמוש אלה לבואו של הסחטן. איש לא בא ליטול את המעטפה. אולם בערב אותו יום מצא פוקס פתק נוסף מתחת לסף דלתו: "ראיתי אותך. אם לא תשים מחר את הכסף מבלי להסתתר - אגלה לאשתך."

זה כבר העלה את חמתו עד כי רץ למש-טרה, סיפר את כל העניין והופתע להיחכך כי עוד אורחים רמת-גניים הגישו תלונות דומות.

האחד שנקמו מצפוננו. השבוע נתפס הסחטן במארב שטמנו לו דיירי בית-משותף, שכולם קיבלו התראות להשארת כסף בתיבות-הדואר. היה זה יהודה אפשטיין, תלמיד כתה ח' בבית-ספר עממי, שסייר לחוקרו: "זה לא עניין לאסוף כסף לקרן-המגן ממכירת (המשך בעמוד 8)

הנזכית האר הענקית, בגובה שלושה מטרים, העשויה נחושת-קלל, פעשה ידי האמן הירושלמי זאב רבן (למעלה) הודקה השבוע בכניסות המשרדים הראשיים של בנק לאומי לישראל בתל-אביב ובירושלים. היה זה רעיונו האישי של מנהל הבנק הלאומי, ד"ר אהרון בארט, אוהב המסורת. בין חנוכה לחנוכה חונך ד"ר בארט טיפוס הדשים של בליז בהתקנת מזוזות מתענד לחנוך כן, למחרת החנוכה, גם את הסניף הששים של הבנק הלאומי לישראל.

עמ סמית
החנכה
המתנה
הכי יפה

כמוכן -
כותב
יותר טוב!

עמ סמית

עמ כדור

לה פאא?

רובא שנים

לא! לה פאא!

ה ק ש ב !

ביום א', 18.12.55, נפתח קורס אינטנסיבי ואינדיבידואלי לכתיבה במכונה לנוער ונסקידים המעוניינים להשתלב. תנאי לימוד מיוחדים בית ספר "עתיד" תל אביב, רחוב מינסקר 32 טלפון: 25186

ליליפוט
LILIPUT
להשיג אצל

תור 8 דקות מוכן
4 תמונות פספורט או 4 שונות 1 ל"י - רק אצל פוטומטון, בני-יהודה 4, ת"א עלי"ד מוגרבי